

[Sigsgaard.]

bl. a. har VS foreslået skattelettelser for de mindrebemidlede, og det har andre partier også gjort — så afviser regeringen dem, så er der ingen mulighed for forhandling. Man nedsatte et 21 mands udvalg, og det holdt møder både nat og dag, var jeg lige ved at sige, men der kom ingenting ud af det, hvad man jo kunne sige på forhånd. Det drejede sig bl. a. om lettelse for mindrebemidlede, men her var ingenting at gøre; så har staten ikke råd, og vi kan komme til at høre lange udredninger fra økonomiminister og finansminister om, hvor skidt det står til, og hvor umuligt det er at lette på skatten for de mindre skatteydere.

Derimod har finansministeren og regeringspartierne ingen finansielle betænkeligheder, når de bedrebemidlede som i det foreliggende forslag skal have lettelse.

Det er en helt gal linje efter vor opfattelse, og jeg kan, som hr. Ømann gjorde det, for VS' vedkommende bebude allerede nu, at vi må stemme imod forslaget, når det engang kommer til tredje behandling.

Finansministeren (Poul Møller): Jeg er naturligvis bedrøvet, om end ikke overrasket, over at høre, at hverken hr. Sigsgaard eller hr. Ømann kan stemme for forslaget, når det kommer til tredje behandling. Jeg har i hvert fald tidligere været ude for, at begge de herrer har kunnet stemme for fradraget, når det var på 2.500 kr., og jeg har lidt svært ved at forstå, at man er så oppositionel over for fradraget, når det bliver sat op til 3.000 kr. efter forløbet af nogle år, i hvilke vi vitterlig har haft nogle prisstigninger.

Jeg vil gerne sige til hr. Grünbaum, at dette fradrag er i den socialdemokratiske regeringsperiode forhøjet fra 600 kr. til 2.500 kr., det blev stærkt forbedret på et vist tidspunkt af socialdemokratiets finansminister, jeg tror af hr. Grünbaums forgænger, og da man ophævede kapitalbindingsordningerne, som forsikringerne var i konkurrence med, fik de i og for sig en bedre placering.

Jeg er altid gået ud fra, at det ikke havde noget at gøre med teknikken i renteforsikringsloven, men at man gjorde det, fordi man syntes, det var rigtigt at få folk til at interessere sig for deres aldersopsparing, for at sikre deres alderdom, og det er også det, der er vort synspunkt. Det, der førte til, at en socialdemokratisk finansminister ønskede disse ordninger, kan i og for sig også overbevise os om, at man kan ajourføre ordningen, og det er jo kun en ajourføring, en forhøjelse med 20 pct. af beløbet efter en lang årrækkes brug.

Er det nu rigtigt, at disse livsforsikringer eller kapitalforsikringer er de riges måde at spare op på? Er det i virkeligheden ikke den jævne, almindelige borgers mulighed for at få en opsparing, som har en værdi for ham selv, når han bliver gammel, for hans børn og for hans kone, hvis han skulle dø, inden han bliver gammel? Forsikringen tager nemlig både dødsrisikoen og den naturligt indtræffende aldersrisiko med i betragtning og dækker begge situationer ind for den pågældende borger. Det er det, der gør den attraktiv. Er det da en udvikling, som vi skal være for eller imod, at mennesker interesserer sig for at have sikret sig så meget, at deres enker kan klare sig, at deres børn kan få en uddannelse, og at de selv kan klare sig lidt bedre, end de ellers kunne, hvis de bliver gamle nok dertil? Jeg mener, at når vi ser på hele mønsteret af forskellige opsparingsformer, så er det i og for sig en af dem, som samfundet har mest interesse i. Og hvis vi gør det rent statsøkonomisk op, så er det vel også noget af det, statens økonomi er mest interesseret i, at så mange som muligt den dag, de er blevet gamle, har klarer så meget som muligt for sig selv, og hvis de skulle falde bort forinden, at de så i hvert fald har sikret deres efterlade noget. Jeg mener, det er en gavnlig udvikling, og jeg har troet, at dette var baggrunden for, at skiftende socialdemokratiske finansministre har været til at få i tale i spørgsmålet om livsforsikringsfradraget, og at man er gået op til de 2.500 kr. Derfra er springet jo ikke